

**ACA
LUKAS
OVO SAM JA**

Copyright © Aleksandar Vuksanović, 2021.
Copyright © ovog izdanja 2021, LAGUNA

Autor fotografije na naslovnoj strani: Petar Vujanić. Fotografija objavljena uz dozvolu autora.

Fotografije u okviru kolor dodatka dobijene i objavljene ljubaznošću autora iz njegove privatne zbirke fotografija.

*SVE LAŽI O MENI SU ISTINITE
I SVE ISTINE O MENI SU LAŽNE*

Aca Lukas

Sadržaj

Prvo poglavlje	ZATVOR	9
Drugo poglavlje	KARABURMA	37
Treće poglavlje	SPLAVOVI	57
Četvrto poglavlje	PONOS	88
Peto poglavlje	BOLOVI	100
Šesto poglavlje	ŽENE	108
Sedmo poglavlje	LEŠĆE	141
Osmo poglavlje	SONJA	147
Deveto poglavlje	„MARAKANA“	172
Deseto poglavlje	ANTIPOLITIKA	192
Jedanaesto poglavlje	ESTRADANJE	203
Dvanaesto poglavlje	PRIJATELJI	209
POGOVOR		221

Prvo poglavlje

ZATVOR

U mom podrumu su tražili ubice, a u dvorištu zakopanu drogu. Pronašli su trofejni pištolj zbog kojeg sam optužen za saučesništvo u ubistvu Zorana Đinđića. Kad su me pitali zašto sam pevao Legiji na krštenju deteta, odgovorio sam: „Pevao sam zato što sam pevač.“ Imao sam lisice na rukama kad sam se u zatvorskom hodniku sreo s Cecom Ražnatović. Posle izricanja presude, sudija mi se izvinio preko advokata, a ja sam ga nahranio govnama. U zatvoru sam shvatio da čovek može da živi bez seksa, ali ne može da živi bez pesme. Haškog optuženika, kapetana Radića, na sramni put u Holandiju ispratili smo pesmom, a stražari su divljali i pretili, iako je i njima bila knedla u grlu.

Ja sam srećan čovek jer sam na vreme shvatio da je život teško sranje.

Proživeo sam burne godine, dok to nisam shvatio. I prihvatio. Nije to ona folkerska priča o sudbini pomešana s mirisom alkohola, dimom cigareta, natopljena suzama. Ovo je realna, prava priča. Kad sam je prihvatio, život je počeo drugačije da miriše. Kao da sam odjednom

progledao i shvatio ko sam, šta sam, gde mi je mesto u tom teškom s... da se ne ponavljam jer uvod mora da deluje otmeno, što baš nije uvek moj manir.

Kažem često nešto što bi trebalo prećutati, lajem kad treba da se ugrizem za jezik. Ali tada to više ne bi bio Aca Lukas koji je na vreme shvatio da je život jedno teško sranje.

Moju životnu priču ću početi od sredine. Od zatvora.

Kad upadneš u taj brlog, bitno je da si svestan da ne pripadaš tu, ali da moraš da istrpiš neko vreme za koje ne znaš koliko će trajati. Jer gadan je svet u kome živimo. Zavidan. Pun lažnih osmeha ljudi spremnih da se ogrebu makar za jednu kintu. A da bi do nje došli, spremni su da ti iskopaju oko. Još uvek imam oba oka i dobro vidim, što je znak da dobro kontrolišem udarce i ove tipove što bi da kopaju oči.

Evo kako sam neutralisao udarce u zatvoru. Zamislio sam da sam u kutiji čiju širinu, dubinu i visinu znam. I ne izlazim iz nje. Znam gde su joj granice i ne zahtevam mnogo od onih koji me u njoj drže. Trpim, ali ne dozvoljavam da me ponižavaju. Borim se na svoj način. A borba s istinom je često uzaludna. Pročitao sam nedavno izjavu jednog advokata: „Najteže je braniti nevinog čoveka.“ I zaista, došlo je neko čudno vreme u kome je teško braniti se ako si nevin. Deluje nelogično, ali samo na prvi pogled jer ovo je Srbija.

Zoran Đinđić, predsednik Vlade Republike Srbije, ubijen je 12. marta 2003. godine. Ubijen je po izlasku iz zgrade vlade u Nemanjinoj ulici. Pogođen je hicem iz snajpera, s prozora zgrade koja se nalazi u Ulici admirala Geparata. Kao ubica je označen i osuđen Zvezdan Jovanović, a kao neposredni pomagači su proglašeni Milorad Ulemek

Legija i vođe zemunskog klana Dušan Spasojević i Mile Luković Kum.

Poznavao sam svu trojicu. Nismo bili prijatelji, ali sam ih poznavao. I nisam to krio. Uostalom, štampa je beležila svaki moj korak i susrete sa žestokim momcima. Zašto bih to krio ili se zbog toga stideo?! Sa žestokim momcima sam se družio i u detinjstvu. Kad sam počeo da pevam na splavovima, oni su bili stalni gosti. I to naoružani gosti, koji nikada nisu zloupotrebili naše poznanstvo. Jednostavno – oni su radili svoj, a ja moj posao.

Neposredno posle ubistva premijera, Nataša Mičić, predsednica Skupštine Srbije, proglasila je vanredno stanje i ubrzo je sprovedena najveća akcija u istoriji srpske policije. Dobila je naziv „Sablja“. Koliko je zaista bila oštra ta sablja ni danas mi nije sasvim jasno, ali zato znam da je mene zakačila svojim najtupljim delom.

O akciji „Sablja“ ništa nisam znao jer sam u to vreme stalno bio na putu. Moja karijera bila je na vrhuncu. Iskreno rečeno, nije me preterano ni interesovalo sve što se tada događalo jer nisam bio ljubitelj vlasti koja je Srbiji donela navodno demokratske promene. Od tih promena ni danas ne možemo da se oporavimo.

Tih dana sam više vremena proveo na evropskim aerodromima nego u Beogradu. Došao sam u Novi Sad pravo iz Austrije gde sam nastupao u jednom noćnom klubu. Tamo sam saznao da je premijer ubijen, pa sam pevao i nakon što je prošao Dan žalosti zbog ubistva. Kad sam krenuo prema Beogradu, javili su mi da me je tražila policija. Dolazili su u moju kuću na Bežanijskoj kosi.

Telefon nije prestajao da zvoni. Frka, panika. Sto verzija istog događaja. I niko nije mogao da mi kaže šta je bio

povod tih iznenadnih izliva privrženosti policije prema mom liku i delu.

Ispred moje kuće bio je parkiran crni džip sa zatam-njenim staklima, jednom stranom potpuno naslonjen na ogradu. Džip je bio prazan. Tek mnogo dana kasnije saznao sam za njegovu neostvarenu ulogu smišljenu u nečijoj suludoj policijskoj glavi, spremnoj da režira tuđi život po svom nahođenju.

Kao u filmu kad su jurili Eskobara, nekoliko merdevina bilo je naslonjeno na ogradu. Sve je ličilo na scenografiju u koju tek treba da uskoče policajci.

Odmah sam primetio da su sigurnosne kamere pome-rene i okrenute nagore, prema nebu.

Ništa mi nije bilo jasno. Šta su policajci tražili u mojoj kući? A još mi je manje bilo jasno kada sam pronašao čuvara parkinga. Preplašen, neprestano se okretao tražeći pogledom specijalce.

– Policija... – jedva je izustio.

– Da li je bio i helikopter? – pokušao sam da ga razdr-mam šaljivim pitanjem, ali ga je to još više zbunilo.

– Ne sećam se... Policija... specijalci...

– Koliko ih je bilo?

– Mnogo. Bili su naoružani i... – pokazivao je na ode-ću, pokušavajući da opiše kako su specijalci bili obučeni.

Odmah sam krenuo u gradsku policiju. Moralo je da postoji neko logično objašnjenje. Znao sam da mi se neće izviniti zbog blamaže pred komšijama, ali će bar nešto reći.

Dočekala me je sumorna zgrada u Ulici 29. novembra. Mislim da tu zgradu ne vole ni oni koji u njoj rade.

– Dobar dan. Tražili ste me.

– O, pa to je Aca Lukas! Imate lepe pesme.

– Brate, nije mi do zezanja! Tražili ste me, pa se javljam.

– Dobro, javi se u sobu broj... – objasnio mi je čovek na portirnici.

Pred očima sam stalno imao sliku merdevina prislonjenih na ogradu moje kuće u kojoj u vreme upada policije, na sreću, nikog nije bilo. Mogu da zamislim kako bi to delovalo na moju suprugu i maloletnog sina: robokapovi s uperenim oružjem traže u ime zakona Aleksandra Vuksanovića, teškog kriminalca i saučesnika u atentatu na premijera!

Zastao sam na stepenicama i okrenuo brojeve mobilnih telefona nekoliko prijatelja, bliskih policiji, kako se izražavaju u tabloidima kad ne navode izvor informacija.

– Šta je ovo? Specijalci mi napali kuću.

– Aco, brate, pojma nemam... „Sablja“... Rutinska kontrola...

– Rutinska kontrola s bornim kolima i specijalcima? Koga ti zajebavaš?

– Ubijen je premijer. Vanredno stanje...

I drugi i treći razgovor su završeni na isti način.

Kancelarija na prvom spratu. Dva umorna inspektora, neobrijana, priželjkiju da niko ne zakuca na vrata, da prislone glavu na sto i malo odremaju. Nije lako biti saučesnik vanrednih mera.

– Dobar dan. Tražili ste me – prekinuo sam njihovo sanjarenje.

Brzo su odlučili šta bi trebalo da urade. Dodelili su mi dva inspektora, a ja nisam shvatio da li ja vodim njih ili oni mene. A bio je to poslednji put u narednih pet meseci da sam sedeo s inspektorima i da mi ruke nisu bile vezane na leđima.

– Sad idete na Bežanijsku kosu. Rutinska kontrola. Onda se vraćate. Jasno?

– Jasno.

Momci su bili izuzetno korektni. Ali ništa od njih nisam uspeo da saznam. Malo su se iščuđavali, ili su zaista bili dobri glumci.

Dočekala nas je moja uplašena supruga.

– Da li imate nešto da prijavite?

– Šta na primer? – pitao sam iako sam znao šta misle.

Tek tada sam se setio da nisam javio supruzi da skloni trofejni pištolj, koji se nalazio u njenoj staroj torbici.

– Da li imate oružje?

– Imam jedan stari, neispravan pištolj. Da vam ga donesem?

– Donesi – rekao je jedan od inspektora.

Popeo sam se na sprat i doneo torbicu s pištoljem.

– Evo. Neispravan je. Opasan je jedino ako vas neko njime gađa, umesto kamenom – pokušao sam da unesem malo vedrine.

– A da li imate dozvolu za ovo oružje.

– Nemam. Pa to i nije oružje.

– O tome vi ne odlučujete.

Tako je počeo i završio se pretres moje kuće. Crni džip je još uvek bio parkiran uz ogradu načičkanu policijskim merdevinama, a ja sam odahnuo srećan što inspektori nisu malo zavirili u podrumске prostorije. Tamo bi možda našli nešto zanimljivo.

U policiji – ista slika. Umorni inspektori izgužvanih lica.

– E, sad ćeš ti nama lepo da ispričaš šta znaš o njima.

– O kome?

– Nemoj da se praviš lud.

Svaka budala bi znala na koga se odnosi pitanje. Novine i televizija su bili puni informacija o zemunskom klanu. Poznavao sam ih još od devedesetih kad su bili sitni kriminalci povezani s vlastima. Kakve su dilove pravili, to me nije zanimalo. Kad su se osilili i postali poznati u gradu, počeli su da me pozivaju na noćne sedeljke i žurke, na koje nikad nisam išao jer ne volim lažni džet-set i grebatore koji su se tamo okupljali.

– Ajde, dođi na kafu – obično je zvao Spasojević.

Živeo sam u blizini Šilerove ulice u kojoj se nalazila centrala zemunskog klana. To su bila prepodnevna ili popodnevna druženja uz kafu ili neko piće. Napravili su poslovnu zgradu, koja je kasnije srušena. S tim rušenjem je sigurno uklonjeno mnogo dokaza o saradnji vlasti i zemunskog klana.

Pričali su otvoreno o poslovima, što mene nije zanimalo. Pojavljivale su se tu, navodno, poznate gradske face, ali nisam video nikog od onih koji su kasnije pominjani kao stalni posetioci. Pominjao se Čeda Jovanović, ali ga nikad tu nisam video. Bilo mi je čudno što su u novinama povezivani s Vukom Draškovićem, a ispostavilo se kasnije da su oni u Budvi pokušali atentat na njega. Pominjan je i Vojislav Šešelj, ali ga ja zaista nisam video u Šilerovoj ulici.

Nešto je, ipak, ukazivalo na to čiji su ljudi iz zemunskog klana, ili kome su naklonjeni. Ili je to bio samo dobar marketinški potez Dušana Spasojevića i Mileta Lukovića? Sve je u zgradi i na njoj bilo u bojama Demokratske stranke: žuto i plavo. Činjenica da su bili dobri s Čumetom, znači da su bili dobri i s Đinđićem, čiji je kum Dragoljub Marković Čumetov školski drug. To klupko ljudi iz vlasti i ljudi podzemlja, kad sam kasnije saznao za njega,

podsetilo me je na zmijarnik. Kad je puklo poslovno druženje s Čumetom, puklo je i u dvorištu Čumetove firme u koje su bačene bombe. I odnosi između nekadašnjih pajtosa su se zategli.

Ponekad je bilo neprijatno sedeti i razgovarati jer su sve češće pričali o politici.

– Samo da pobedimo ovoga – rekao mi je Spasojević uoči izbora.

– Koga? Koštunicu? – pitao sam reda radi.

– Šta lupaš?! Labusa da pobedimo.

Znao sam imena političara, ali ih nisam lično poznavao niti sam znao njihove međusobne odnose. Bio sam pevač, koji je imao svoj svet u kome se ugodno osećao.

Dok sam sređivao misli, inspektori su se sve više nervirali, iako su želeli da pokažu kako je ovo uzgredan razgovor jer oni ionako sve znaju.

– Dakle, zašto si svirao kod Legije u stanu? Što si pevao na krštenju njegovog deteta? – blago je upitao inspektor.

– Pevao sam zato što me je čovek pozvao i platio. Vidi, u tvom pitanju se krije i odgovor. Zašto sam pevao? Zato što sam pevač. A da sam kuvar, ja bih kuvao i pripremio večeru na tom krštenju.

– Nemoj da si bezobrazan jer mi možemo i drugačije da razgovaramo!

– Dobro, pošto se ti sada kurčiš i spočitavaš mi poznanstvo s Legijom, reci mi šta bi bilo da sam te tada pozvao i rekao da me zove onaj Legija da mu pevam, pa te molim da mi kažeš šta da radim? Da li da idem ili da ga odbijem? Ili da sam ti rekao kako neću da idem. Znaš šta bi ti tada uradio? Uzeo bi automobil i odvezao me na to krštenje.

Legiju sam znao iz vremena kad je bio momak. Svirao je saksofon. Posle je pobegao u inostranstvo. Bio je u Legiji stranaca i došao je kad je počeo rat devedesetih godina. Viđao sam ga u Arkanovoj kući kad sam odlazio kod moje prijateljice Cece Ražnatović.

Policijci su ćutali i gledali me kao smrdljivu bubu s kojom ne znaju šta će, a moraju da je trpe. Dođe nova trojka i kreću ista pitanja. Dobijaju iste odgovore. Najčešći razgovor je izgledao ovako.

– Nemoj da si bezobrazan.

– Nisam bezobrazan. Do juče, kad se pomene reč na slovo *L*, vi se userete u gaće, a sad se kurčite.

– Opet si bezobrazan.

– Nisam bezobrazan.

– Ko je dolazio na žurke u Šilerovu ulicu? – skočio je jedan inspektor i uneo mi se u lice.

– Nisam bio ni na jednoj žurci. I vi to dobro znate jer ste pokupili sve trake.

I tako, u krug, do dva sata posle ponoći. Oči mi se sklapaju. Ceo dan nisam jeo.

– A zašto si pevao u petak, na Dan žalosti zbog ubistva premijera?

Kako im je plaćena ptičica sve otkucala! Možda sam i sedeo za istim stolom sa saradnikom koji javlja šta rade ljudi s estrade kad pređu granu.

– Prvo, to je Austrija. U Austriji nije bio Dan žalosti zbog smrti našeg premijera.

– Ako si patriota, zašto si pevao?

– Proverite kad već imate tamo svog čoveka, kad sam počeo da pevam. Pola sata posle ponoći. To je noćni klub. A to znači da je već bio prošao Dan žalosti. A i da nije, ja

bih pevao. Kad mi je umrla baba koju sam voleo najviše na svetu, ja sam pevao. I ne terajte me da kažem šta mislim o Đindiću. Ja nisam glasao za njega.

Rekao sam i neke ružne reči, ali oni nisu reagovali. Kao da su ih očekivali ili su im godile. Nisam to mogao da pročitam na njihovim licima zaraslim u višednevnu bradu.

– Dobro, što se ovoga tiče, možeš da ideš kući...

Ustao sam, pokušao da se kontrolišem, ubeđen da ću zaista krenuti kući. Laknulo mi je, ali mi se u misli uvukao deo rečenice *što se ovoga tiče*.

– Ali, zbog pištolja moraš da ostaneš trideset dana u zatvoru.

– Da li ste vi normalni?! To je pokvaren pištolj. Nije korišćen. Uspomena. Trofejno oružje.

– Ali, oružje za koje nemaš dozvolu. I sada ćeš ići u drugu kancelariju da ti napišu presudu.

– Valjda idem kod istražnog sudije.

– Malo si se zajebao! Ovo je vanredno stanje.

U glavi mi je ključalo. Zanemio sam shvativši da mogu da rade šta hoće jer imaju pokriće u vanrednim merama.

– Ali prvo da potpišeš zapisnik – rekao je jedan od inspektora i počeo da čita zapisnik s višesatnog isleđivanja, a to je trajalo u pičku lepu materinu!

Stvarno je bilo sve korektno zapisano jer nije zapisana nijedna ružna reč koju sam izgovorio protiv Đindića. A rekao sam, između ostalog, da je izdajnik i da Srbija nikada nije imala tako loš rejting u svetu kao u vreme njegove vladavine. A to mislim i danas.

U drugoj kancelariji, kako su rekli – za oružje – sačekala su me tri inspektora, takođe neispavana.

Beograd je počeo da se budi iako je napolju još uvek bio mrak. Kapci su mi se sklapali. Čula se škripa guma automobila.

– Imaš neku želju? – stiglo je prvo pitanje.

– Da. Moram da pišam.

Jedan inspektor me pratio, a meni je bilo došlo da se nasmejem od muke. Setio sam se kako smo na Karaburmi, kad kreneš s nekim na pišanje, pitali:

– Je li, koliko uzimaš za ruke? – Jedva sam se uzdržao.

– Što se smeješ?

– Onako... Ne plače mi se, pa se smejem.

Ovo je bio prvi put da me državni službenik prati na pišanje. I nije neki poseban osećaj, iako poštujem državu.

Na stolu je bio moj pištolj. Nervozni inspektor ga je s vremena na vreme dodirivao. Verovatno mu je bila smešna ta igračka od pištolja, koja će mene koštati trideset dana zatvora. Za početak.

– Vidi, uzmi taj pištolj i pokušaj da opališ iz njega. Ako zaista opali, piši mi rešenje na 30 godina, a ne na 30 dana – preduhitrio sam prvo inspektorovo pitanje.

On je ćutao i pisao rešenje. Po automatizmu.

– Izvoli – rekao je suvo, a ja nisam uspeo da utvrdim da li mu je bilo neprijatno zbog zaista apsurdne situacije.

Ova noć mi je ličila na Kafkin *Proces*. Na internetu se može naći prepričan *Proces* u jednoj rečenici, na način nove generacije beogradskih srednjoškolaca: „Drotovi uhvate tipa i onda ga drkaju dok ga ne izlude.“

E, mene nećete izludeti!

U podrumu, gde noć uglavnom provode kurve, pijanci i narkomani dok ih ujutro ne izvedu pred istražnog sudiju,

bilo je prazno. Vanredna situacija! Blago kurvama i pijancima! Ova noć je njihova. Država se obračunava s većim zverkama. Obračunava se s ovakvima kao što sam ja!

Nakon pola sata, opet su me ubacili u kola!

– Gde me sada vodite?!

– U Centralni zatvor.

Beograd je žmirkao kao i ja. Navikao sam da se pred zoru vraćam kući, da skoknem do neke kockarnice, uzmem ili, uglavnom, ostavim neku kintu. Uvukao sam se u svoju zamišljenu kutiju. Ćutim i trpim.

Momci na prijemnom odeljenju su bili, blago rečeno, kurčevito bezobrazni. Nisu me vređali, ali su podjebavali.

– O, ko je to nama došao?!

– Dolijao si! Sad ćeš da pevaš i igraš kako mi sviramo.

– Nemoj da se mrštiš!

– Kakve su ti to grimase?

– I šta ćemo sad, Lukase? Čas si gore, a čas dole.

– Gde ti je sad Legija da te brani?

Onda je usledilo ponižavajuće: „Skinij pertle!“ Kao da sam došao u CZ da se obesim, pa žele da mi sačuvaju život. Fini neki ljudi.

– Evo ti čaše. Plastične. Kao što su one lepotice što vrcavaju oko tebe na sceni. Tanjir, escajg. Pazi da se ne ubodeš na kašiku.

I sve to prati ponižavajući smeh. Sutra će pričati komšijama: „Znaš koga sam juče zajebavao na prijemnom?“

Ubacili su me u sobu načičkanu krevetima na sprat. Kroz prozor je ulazilo malo svetla, pa sam nekako uspeo da pronađem slobodan krevet, na donjem spratu. Samo što sam legao, vrata su se ponovo otvorila. Prepoznao sam glas Vuka Vukovića, vlasnika noćnog kluba *London*.

Vuk je bio blizak s pokojnim Arkanom i to je bio dovoljan razlog da „Sablja“ i njega zakači. Inače, *London* je bio jedno od mojih omiljenih mesta koje sam posećivao posle svirke.

Zaspao sam kad je sunce ušlo u Beograd.

– On je...

– Ma nije on! Šta će on ovde?! On je zvezda.

– On je, kad ti kažem!

Otvorio sam jedno oko i ugledao nekoliko glava iznad sebe. Zagledali su me, a jedan od njih je pružio ruku da me pipne i proveri da li sam živ.

– Ja sam. Aca Lukas – prekinuo sam nagađanja.

Žagor je ispunio sobu sa sedamnaest kreveta na sprat. Kad su malo olabavili, krenulo je najvažnije pitanje s izuzetno umetničkom crtom.

– Koju si pevačicu jebao?

Najčešće su pominjali jednu bujnu plavušu. Nije im bilo bitno da li je reč o lepoj ženi. Najbitnije je da je pevačica, nije važno da li je zrikava, da li joj smrdi iz usta ili je plastificirana. Samo da je pevačica. Otvorenih usta su čekali odgovor.

Mogao sam da lažem koliko hoću i sve bi mi verovali. A ja sam se samo smejao i zamišljao šta bi oni sve radili mojim koleginicama samo kad bi mogli da im se približe. Teško je opisati maštu kojom su nadgrađivali svoje želje.

Tako je započeo moj prvi zatvorski dan. Nisam znao kako će se završiti, ali sam čvrsto odlučio da ga učinim lepim. Koliko je to moguće u ovakvim uslovima.

U zatvoru se zna hijerarhija izvan zatvoreničke sobe, ali i u sobi. Ne postoji demokratski izbor i svako mora da

se izbori za odgovarajuće mesto. Brzo sam ukapirao ko je glavni. Lukavi, prevejani čovek, koji je shvatio da mora da me poštuje, jer su to ostali prećutno od njega očekivali. Odlična pozicija! Samo formalno nisi glavni.

Brzo sam saznao zašto se ko od njih nalazi u zatvoru. Jedan je krao akumulatore. Drugi je muvao s čekovima. Treći je obijao stanove. Četvrti je bio makro, podvodio je Cigančice itd. I, naravno, niko od njih nije bio kriv. Namestili im i sve će da se pokaže na sudu. Ne mogu oni tako s poštenim građanima.

– A ti, brate? Zašto su tebe gepili?

– Poznavao sam Legiju i zemunce – rekao sam i dobio aplauz.

Svaki od njih tridesetčetvorice imao je neko zaduženje. Jedan je bio zadužen za pranje, drugi za nameštanje kreveta, treći maser... Moje zaduženje je bilo da budem Aca Lukas. Da ćutim ili pričam kad mi se prohte. Pesmu niko nije pominjao.

Najinteresantnije zanimanje imala su dvojica Cigana. Oni su bili – ventilatori! Kad nastupe vrućine, dobiju po jedan nakvašeni peškir, sednu na gornje krevete u dnu sobe, vrte ukrug peškire i tako hlade prostoriju.

Smeh ili tišinu, dok si trepnuo, prekine svađa, koja se obično završi s nekoliko udaraca. Bila je jedna baš dobra, krvava tuča, kao na filmu. Zavađenima su pesnice umotali u krpe i borba je počela. Udarci, guranje, dahtanje. Krv pršti.

– Nosite se, bre, u pičku materinu! Poubijaćete se! – skočio sam između njih i rastavio ih.

Stražari nikada nisu upadali u sobu za vreme tuče. Puste ljude da se istutnje, pa onda uđu i zavode red. A voleli

su s vremena na vreme da se izživjavaju. Taman zaspimo, a oni uskaču u sobu.

– Pretres! – urlaju i traže ono što neće naći ili ono što su podmetnuli.

Jedne večeri u sobu je upalo njih desetak obučenih kao da su krenuli u borbu s teroristima. Nadrndani! Samo psuju. Ne postoji nijedan razlog zbog čega su se tako ponašali. Čuje se škripa kreveta. Tupi udarci u meso. Kao da su nenormalni. Kao ostrašćeni izgladneli psi.

– Skidaj sve sa sebe!

Izbacili su nas gole iz sobe i poređali uza zid. Groteskna slika: trideset četiri gola muškarca i grupa naoružanih policajaca. Isprevrtali su sve po sobi. Izživjavali se. Drali. Ponekog udarili.

– Šta je, Lukase?! Sad si manji od makovog zrna – uneo mi se u lice jedan pozamašan tip s pendrekom u ruci. – Gde ti je sad publika?!

– Slušaj, ja sam ovde mesec dana, a ti ćeš biti ceo život.

Kasnije, kad sam dobio produžetak kazne i postao veteran, sreo sam tog policajca u kantini.

– Lukase, jebeš mi mater, u pravu si. Ja ću ceo život biti u ovom zatvoru, a tebe čeka tvoja publika. Putovanja. Žene. Lova – raznežio se.

– Dobro jutro, Kolumbo!

A kad su nas gole ubacili u sobu, nastao je haos. Ne znaš šta je čije.

– Brate, zašto? 'Ajde, ti si pametan, zašto su ovo uradili? – pitao me jedan ventilator.

– Zato što je ovde sve što uradiš – normalno. Kapiraš?

– Ne kapiram.